

Ilja Burian se narodil do rodiny evangelického faráře a učitelky na začátku roku 1948. Své dětství proto prožil postupně na farářích v Novém Jičíně, Chebu a nakonec v Třebíči. (Martin)

(Rozhovor 31:31-31:49) -18s

„A tak Třebíč byla hezké město a líbilo se mi tady. Co byl problém, tak byl ten, že to co nevadilo v Chebu, že matka směla učit tak tady už jaksí nastaly politický důvody k tomu, že jako žena Faráře nesmí učit.“

Tatínek musel pravidelně docházet na výslechy k StB, ale nikdy o nich doma nemluvil, sestře zakázali studium na střední škole a také do pionýra Iljovi režim vstoupit zakázal. (Ondra)

(Rozhovor 23:18 – 23:25) – 7s

„Tak jsem pochopil, že jsem trošku něco jinýho v tý společnosti a nějak jsem se s tím musel vyrovnat.“

Studium dokončil v době Pražského jara a dostal pozvánku od německé evangelické církve na tří týdnenní pobyt do Itálie. Bohužel pár dní před odjezdem přišla Invaze vojsk Varšavské smlouvy. (Cyril)

(Rozhovor 52:55-53:13) – 18s

„Tak jsme šli do ulic vítat sovětskou armádu na náměstí v Třebíči. Tam bylo s papudeklu udělaný dělo a na tom byl transparent: toto jsou jediné zbraně, které sovětská armáda našla v Třebíči.“

Do Itálie 24.8. přesto odjel, „Vjezd okupačních vojsk ale z mysli vytěsnit nešel. (Kája)

(Rozhovor 59:44– 59:55) -11s

„Tak jsme si sedli v restauraci, dali jsme si oběd a lahvinku vína. Je fakt, po té lahvičce se se nám po Benátkách chodilo daleko líp.“

V průběhu pobytu měl Ilja Burian šanci se setkat s Harrym Jelínkem. Někdejší kolaborantem s nacisty a notorickým podvodníkem, který například zvládl prodat Karlštejn nebo tramvajovou linku v Praze. (Silvie)

(Rozhovor 1:10:21 – 1:10:30) – 9s

„To je ten člověk, kterej je, o kterým jsem četl, tak to bude zajímavý, takže jsem mu podal ruku a říkám, pane Jelínek, já vás znám.“

Při setkání ho Harry Jelínek pozval do své vily, kde měl bohatou sbírku obrazů. (Domča)

(Rozhovor 1:12:48 – 1:12:59) – 11s

„Strašná příšera, která se sklání nad horama a zapřaženýma pazourama a bylo na a byl tam nápis nebezpečí z východu.“

Nedlouho po návratu z Itálie mu zazvonil telefon. (Martin)

(Rozhovor 1:19:24 – 1:19:33) – 9s

Tady státní bezpečnost. Rádi bychom si pane Burian s Vámi popovídali o tom, jak jste. Jak jste se měl v Itálii.“

Státní bezpečnost ho vyzvala, aby se 3. října dostavil a schůzku. On však věděl, že na schůzku jít nemůže... (Cyril)

(Rozhovor 1:20:23 – 1:20:45) – 22s

„A tam se ozval. Takovej jako spíš jako jak to, že nemůžete s už byl takovej trošku takhle naštvanej a já říkám, no, tak protože budu v té době už na vojně.“

Toto byl jeho jediný kontakt se státní bezpečností. V době normalizace měl známé mezi disidenty, ale v politice se neangažoval. I tak vnímal, co se kolem něj děje, a byl si vědom režimu, který lidi ovlivňoval. (Domča)